

Várady Szabolcs

MÉG NEM

Elmúlt egy hét. Múlik a második.
Majd lassan megszokjuk, hogy nem vagy itt.
Megszokjuk majd, mert az élet ilyen,
és majd meghalunk valamennyien.
De most még várom, hogy felébredek.
Mert képtelenség. Mert az nem lehet,
hogy épp te – így? Nem fogja fel az agy.
Akivel ez történt, az nem te vagy!
Te nem fekszel az utcakőre le,
ilyen botrányba te nem mész bele,
veled nem tud packázni holmi Végzet,
gúnyosan elhessed az egészset.
Hát nem? Judit! Mi ez a némaság?
Nem, nem tudok még *emlékezni* rád.